U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený Mgr. Janem Procházkou, advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016, č. j. OAM-64/LE-LE05-LE05-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2017, č. j. 75 Az 26/2016-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci poskytnuta mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 26. 05. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil X v bývalém Sovětském svazu, posledním místem jeho pobytu byla Zakarpatská oblast, okres Mukačevo, město V. L. Žalobce je pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení, ukrajinské národnosti, státní příslušností Ukrajina. Je schopen se dorozumět ve dvou jazycích, konkrétně ruském a ukrajinském. Je svobodný a bezdětný. Jeho zdravotní stav je dobrý. Na území České republiky poprvé přicestoval v srpnu 2002 na pracovní vízum. Od prosince 2011 do září 2012 přechodně pobýval na území Monaka za účelem výdělku. V současnosti již žádným vízem nebo povolením k pobytu v jiných státech nedisponuje. Ukrajinu opustil v červenci 2015 autobusovým spojem z Mukačeva do

Prahy, toto je jeho první žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti je ztráta rozestavěného domu a s tím spojeného bydlení, neboť stavba se nacházela v Luhanské oblasti, kde se momentálně válčí. V domě jeho rodičů není dostatek místa, neboť tam žije jeho sestra s rodinou. V roce 2014 pobýval u rodiny své přítelkyně, kde mu nicméně bylo vyhrožováno jejími proruskými příbuznými a on tak dostal obavu z nucené účasti v bojových akcích proti Ukrajině. Jeho přítelkyně je od roku 2015 nezvěstná. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále uvedl, že od odjezdu z Ukrajiny v červenci 2015 se do země původu již nevrátil. Z Ukrajiny odjel, protože měl neshody s otcem, který mu vyčítal utracení veškerých finančních prostředků, které posílal své přítelkyni, čímž ji upřednostnil na úkor vlastní rodiny.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že u žalobce nejsou dány žádné důvody pro poskytnutí jakékoliv formy mezinárodní ochrany a rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a, b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav, při aplikaci příslušných ustanovení zákona o azylu nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 kvalifikační směrnice a nijak se ani nevypořádal se skutečností, že stěžovateli hrozil odvod do armády a v případě nenastoupení vojenské služby by byl trestně stíhán, přičemž podmínky v ukrajinských věznicích jsou nelidské. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se nijak nevyjádřil.

[5] S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit zákonnost napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel si zodpovědět zmiňovanou otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, žádnou takovou nenašel soud při výše popsaných skutkových okolnostech případu ani sám z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Jen na okraj k tomu soud podotýká, že důvody kasační stížnosti se zcela míjejí s obsahem výpovědi stěžovatele ve správním řízení. Ten totiž nevyslovoval obavy z odvodu do ukrajinské armády, ale z toho, že v bydlišti své přítelkyně v Luhanské oblasti bude odveden do ozbrojených sborů povstalců.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu